ང་ཚོའི་སྡེ་ཚོགས་ཀྱིས་ལས་ཀ་མཉམ་དུ་བྱེད་ཀྱི་རེད།

My Community Works Together

Lekey Leidecker

Illustrated by Kulha

Tibetan Women Authors Series

ང་ཚོའི་སྤྱི་ཚོགས་ཀྱིས་ལས་ཀ་མཉམ་དུ་བྱེད་ཀྱི་རེད།

Lekey Leidecker

Translated by Drukthar Gyal
Illustrated by Kulha
Book design by Tenzin Tsepel

Text ©2026 by Lekey Leidecker
Illustrations ©2026 by Kulha

All rights reserved.

©TALI 2026
www.talitibet.org

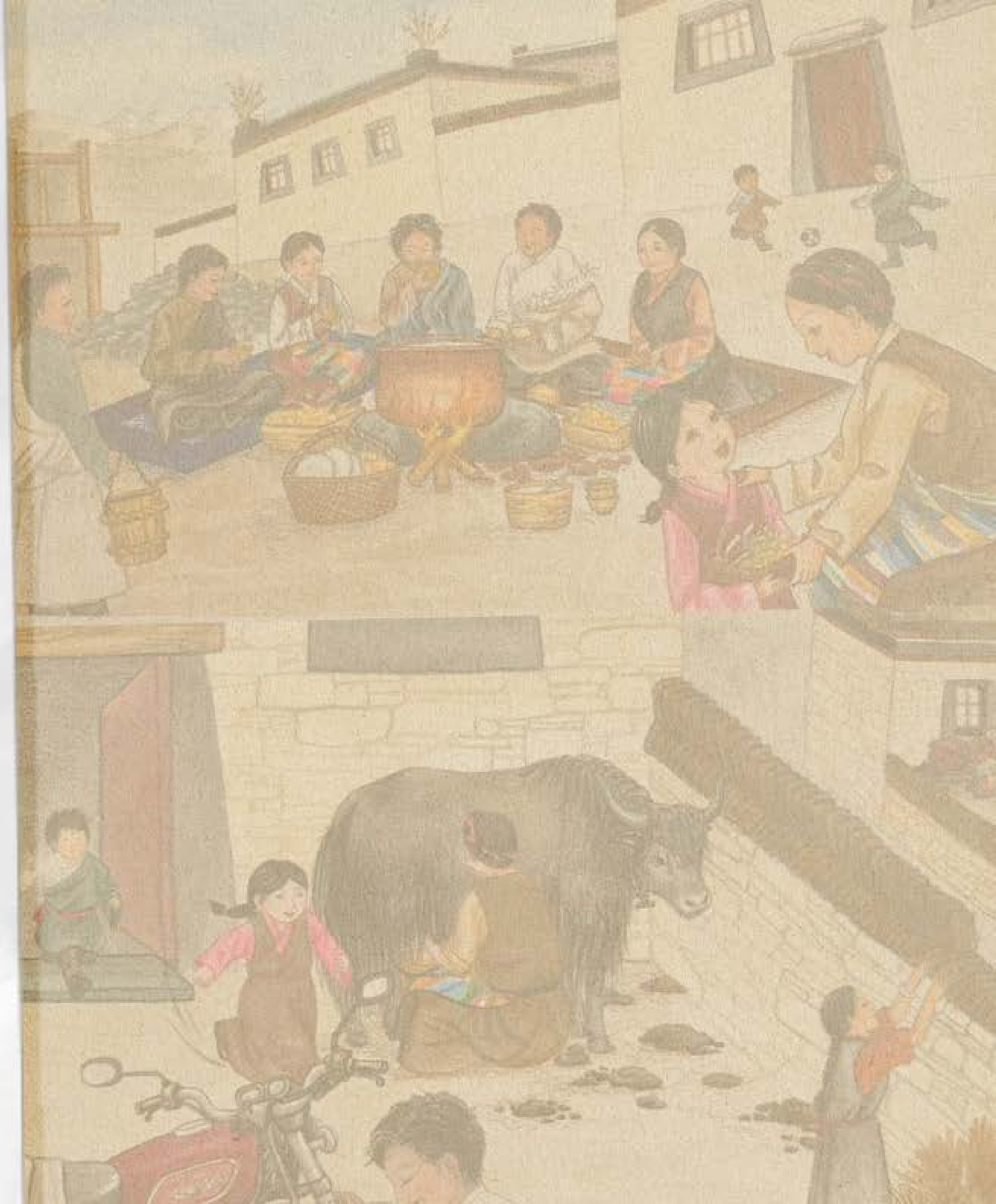

ང་བཀྲ་ཤིས་ཡིན། ང་འདིར་ཕ་མ་གཉིས་དང་། ངའི་ཨ་ཅག ངའི་གཅུང་པོ། གཡག་སོགས་མཉམ་དུ་བསྡད་ཡོད།
ང་ཚོའི་ཟམ་འབྲུ་འདི་ལ་འདེབས་པ་དང་འབྲིའི་འོ་མ་ནས་མར་དང་ཆུར་བ་བཟོ་གྱིན་ཡོད།

སྨོ་འཛམ་དབྱངས་ནི་འཕྲམ་ལ་བསྡད་ཀྱིན་ཡོད། ངའི་ཨ་མ་ལགས་ཀྱིས་སྤུ་དྲི་རྩམ་པ་དང་། བག་ལེབ། ཇ་སོགས་འཁྱེར་ཡོང་གི་ཡོད། ཁོང་གི་ནང་མི་རྣམས་རྒྱང་རིང་ལ་བསྡད་ཀྱི་ཡོད་ཙང་བརྟན་བརྒྱུད་ཁ་པར་གཏོང་བར་རོགས་པ་བྱེད་ཀྱི་ཡོད། ང་སྨོ་སྨོ་ལ་མཉམ་དུ་མཆོད་གཤམ་ནི་འཕྲམ་ལ་བསྡད་ནས་ཞལ་འདོན་སྐྱོར་གྱིན་ཡོད། ང་ནང་ལ་འགྲོ་དུས་ཁོང་གིས་བྱི་རིལ་དང་། ཤིང་ཏོག་སྐམ་པོ། མཚམས་རེར་ཤ་སྐམ་པོ་ཡང་སྤྲད་ཀྱིན་ཡོད། ཁོང་གིས་ཕ་མ་གཉིས་ལ་བྱམས་པོ་གནང་གསུངས་སོང་། སྨོ་འཛམ་དབྱངས་ཀྱིས་ངའི་སློབ་སྦྱོང་སྐོར་སྐད་ཆ་དྲིས་སོང་། ཁོང་གི་ལག་པ་རྣམས་ཡོད་ནའང་ངའི་སྐྲ་སྐྱས་སོང་། ཁོང་གིས་སྒྲུང་བཤད་པ་ནི་ངའི་ཆེས་དགའ་ས་དེ་ཡིན།

ང་མ་འགྲོ་སྔོན་ལ་ཇ་སྣུགས་ཡིན། ཁོང་མར་ས་ལ་སྡོད་པར་རོགས་པ་བྱེད་ཀྱིན་ཁོང་གི་མལ་གཟན་དཀའ་ཤོས་དེ་གཡོགས་ཡིན། ངས་ཁོང་ལ་ལག་འཁོར་སྒྲོད་པ་དང་ལག་པ་མི་ན་བར་ཕུར་མཉེ་བཏང་། རྒྱུན་ལྡན་ལྟར་ང་ནང་ལ་ལོག་དུས་དུད་ཁུང་ནང་གི་དྲི་མ་ཏུབ།

དགུན་ཁའི་དུས་སུ། སྤར་མ་བྱུང་བའི་གནས་ཚུལ་གཅིག་བྱུང་སོང་། ང་སྨོ་སྨོ་འཛམ་དབྱངས་ལ་ཐུག་ནས་ནང་ལ་ལོག་དུས་ཁོང་གི་གསུང་གནང་བའི་སྒྲུང་དེ་ཚོར་བསམ་བློ་བཏང་། ས་འགུལ་ཐེབས་པའི་ཚོར་སྣང་བྱུང་།

ངས་བསམ་པར་སྒྲུང་ཆེན་དེ་སྨོ་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་ཀྱི་སྐྱུང་ལ་བཤད་པ་དེ་རེད་བསམས་སོང་། གཞན་སེམས་ཅན་ཀུང་ལག་ཤིང་སྡོང་ལྟར་ཆེ་བ་ཞིག་ས་འགུལ་ཐུབ་པས། ངས་ཕྱོགས་གང་སར་བལྟས་ནས་བསམ་པར་གཅིག་དང་པོ་མཐོང་ངེས་རེད་བསམས།

སྐྱུང་ནང་གི་སྒྲུང་ཆེན་དེ་སྲུང་ཀྱུང་ལྡན་པ་དང་རྒྱུད་འཇམ་པོ་ཡོད་ནའང་གཡོ་འགུལ་ཆེན་པོ་ཐེབས་སོང་། བྱེའུ་ཚོས་སྐད་ཅོར་རྒྱག་བཞིན་ནམ་མཁར་ཕུར་སོང་། ངས་བསམ་པར་ངའི་མིང་ནས་འབོད་ཀྱིན་འདུག་བསམས་སོང་། ང་འགུལ་ཐུབ་ཀྱི་མི་འདུག ང་གཡོ་མེད་བསྡད་ནས་སྲུང་མ་ཚོའི་ངའི་ནང་མི་དང་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་སྐྱོབ་པར་སྨོན་ལམ་བརྒྱབ་ཡིན།

དུས་ཚོད་གང་ཙམ་རྗེས་ལ་ས་འགུལ་མཚམས་བཞག་སོང་། ངས་མིག་ཡར་གདང་དུས་ཨ་ཕས་ངར་འབོད་ཀྱིན་འདུག ངའི་མིག་བཙུམ་ཡོད་པ་ཡང་ཤེས་མ་སོང་། ཨ་ཕ་འཕྲུལ་རྟ་བཞོན་ནས་ངའི་ཕྱོགས་སུ་རྒྱུག་སླེབས་སོང་། ཨ་ཕས་ང་འཕྲུལ་རྟའི་མདུན་ངོས་བཞག་ནས་མགྱོགས་པོ་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་སར་སོང་། ངས་ཡང་བསྐྱར་སྐྱུང་ནང་གི་སྒྲུང་ཆེན་སྐོར་བསམ་གཞིགས་བྱས། ཁོང་གི་ཁང་པ་སྒྲུང་ཆེན་གྱི་རྡོག་རྗེས་བཏང་བ་ལྟར་རེད། ཁང་པའི་ཐོག་བརྩེགས་ས་ལ་ལྷུང་བ་དང་རྩིག་རྡོ་རྣམས་གང་སར་ཐོར་འདུག ང་ཁོང་ཐུག་དུས་ངའི་སེམས་པར་ཅི་ཡང་དྲན་རྒྱུ་མེད་པ་བྱུང་སོང་།

ཁོང་ཁང་པ་ཕྱི་ལ་ཡངས་བསྡད་འདུག ཁོང་བདེ་ཐང་རེད་འདུག་སྙེ་མིག་ཆུ་གང་སར་བཞུར་ཀྱིན་འདུག ང་ཡང་མིག་ཆུ་ཤོར་སོང་། ཁོང་གིས་ཁྱུབ་བཀྲུག་དགའ་ཤོས་དང་མཆོད་གཤམ་ཡོངས་རྫོ་དང་ཐལ་བས་བཀབ་འདུག

ཨ་ཕས་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་ལ་དེར་བསྡད་ན་ཉེན་ཁ་ཡོད་པས་ནང་ལ་འགྲོ་གསུངས་སོང་། ང་ཚོ་ཁྲེལ་འཚུབ་ངང་ནང་ལ་ཕྱིན་ཡིན།

ཨ་མ་དང་། ངའི་གཅེན་མོ། གཅུང་པོ་སོགས་རྒྱ་སྒོ་ལ་སྒུག་བསྡད་འདུག ང་ཚོ་ཁང་པ་སྟོར་བཞིན་ཡངས་བསྡད་ཡོད་ནའང་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱི་ཐག་རིང་ལ་བསྡད་ཟེར་གྱིན་འདུག ཁོང་གཉིས་ཀྱི་ས་ཡོམ་ཤུགས་ཆེན་བརྒྱབ་ཚར་རྗེས་ཡང་བསྐྱར་ཁང་པ་ནང་ན་ཉེན་ཁ་ཆེན་པོ་ཡོད་རེད་གསུངས་སོང་། སྒོ་འཇམ་དབྱངས་ཀྱི་ཁང་པ་ལུགས་སོང་བ་རེད། ཨ་མས་སྒོ་འཇམ་དབྱངས་ལ་ང་ཚོ་མཉམ་དུ་བསྡད་ཀྱི་རེད་གསུངས་སོང་།

ཁོང་ཚོས་མལ་གཟན་ས་ལ་བཏིང་ནས་སྒོ་འཇམ་དབྱངས་ལ་བསྡད་བཅུག་པ་དང་ཕྱི་ལ་མེ་བཏང་སོང་། ངའི་ཕ་མ་གཉིས་ཀ་ཁ་པར་གཏོང་པ་དང་སྐད་ཆ་མགྱོགས་པོ་བཤད་པ་དང་ཕར་ཚུར་རྒྱུག་གིན་འདུག སྒོ་འཇམ་དབྱངས་ཡང་བསྐྱར་དུ་སོང་། ང་ཁོང་ལ་ཡུན་རིང་པོར་འཐམ་ནས་འགྲོ་བཅུག་མེད།

ངའི་གཅུང་པོ་དུ་མགོ་བཙུགས་སོང་། ངས་ཨ་མས་ལག་ན་བླངས་ནས་སྒོ་འཇམ་དབྱངས་སར་བཞག་ཡིན། སྒོ་འཇམ་དབྱངས་ཀྱིས་གཞས་ཁ་ཤས་བཏང་དུས་གདོང་པ་དགོད་ཤོར་སོང་། ངས་བསམ་ན་ཁོང་སྔར་ལས་སྐྱིད་པ་འདྲ།

ངའི་ཕ་མ་གཉིས་ཀྱིས་ཉིན་གང་ཁ་པར་སྐད་ལ་གཏོང་སོང་། མི་རྣམ་པ་ཚོས་ཆུ་དང་ཁ་ལག་སོགས་སྐྱེལ་བ་དང་མི་དགོས་མཁོ་ཅན་ཚོར་རོགས་པ་བྱེད་ཀྱིན་འདུག དེ་ནས་མི་གཅིག་ཡོང་ནས་ཁང་པའི་ནང་ལ་འགྲོ་ན་ཉེན་ཁ་ཡོད་མེད་བལྟ་བར་ཡོང་སོང་།

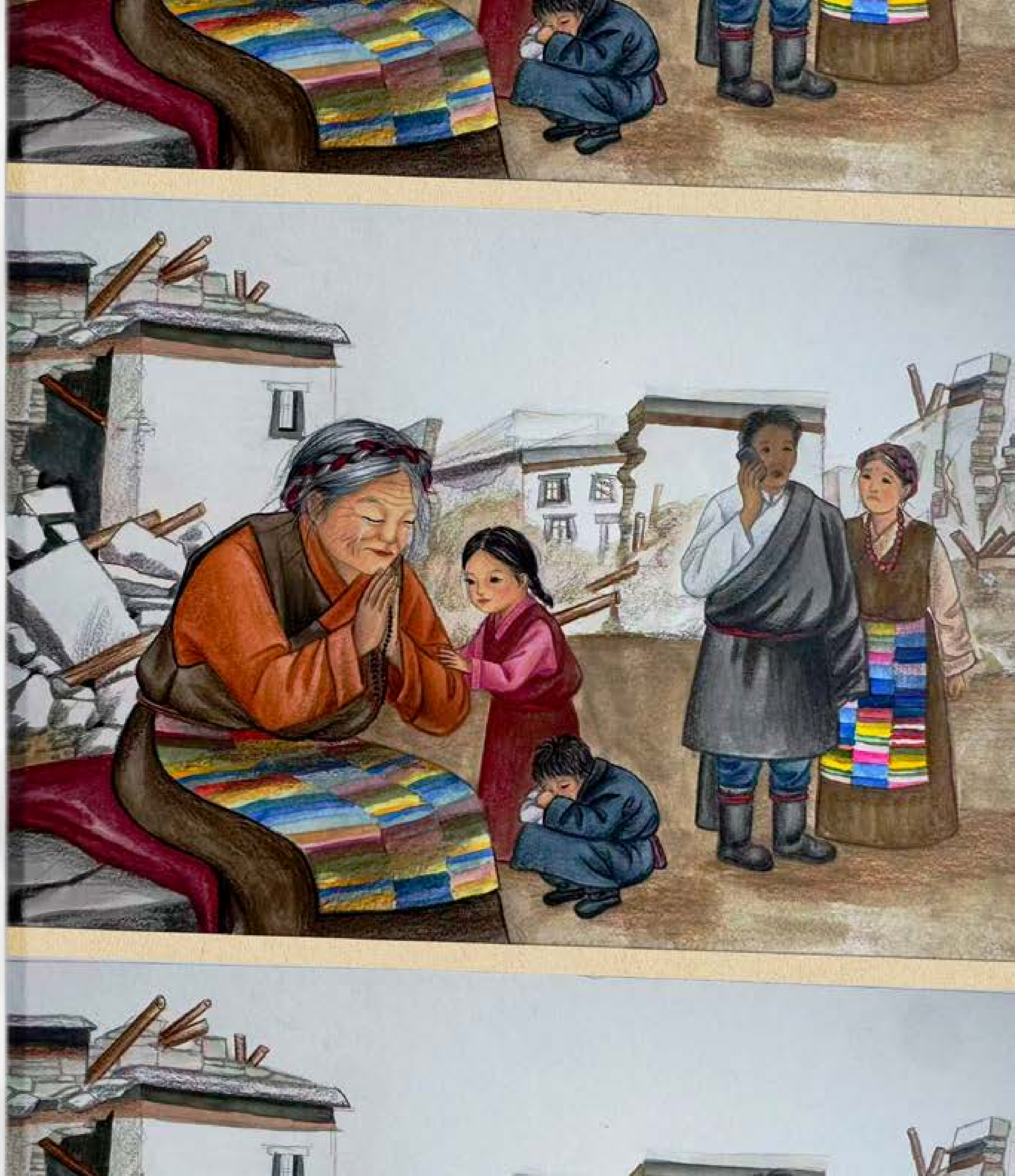

ཨྨོ་འཛམ་དབྱངས་ལ་ང་ཚོ་ལྷན་དུ་བསྡད་ན་དགའ་པོ་ཡོད། སྔོན་མ་བཞིན། རྒྱུན་ལྡན་ཞོགས་པ་བག་ལེབ་དང་། ཇ། ཐུམ་པ་སོགས་བསྐོལ་བ་དང་། སྔ་དྲོ་ཞལ་འདོན་གནང་བ་རྣམས་གོ་ཐུབ་ཀྱི་
རེད། ཁོང་གི་སྐུ་ཡང་བཟོ་ལ་ཡོད་རེད། ཡིན་ནའང་ཨྨོ་ལ་ད་དུང་ཡང་སེམས་སྐྱོ་ཡོད་པ་ཚོར་གི་འདུག
ང་ཁོང་གི་ལ་ཕྱིན་པ་དང་དུད་ཁྱུང་གི་དྲི་མ་སོགས་དྲན་གྱིན་འདུག ང་ཁོང་གི་སྒྲུང་བཤད་པ་རྣམས་དྲན་ནའང་སྒྲུང་བཤད་རོགས་ཟེར་མེད།

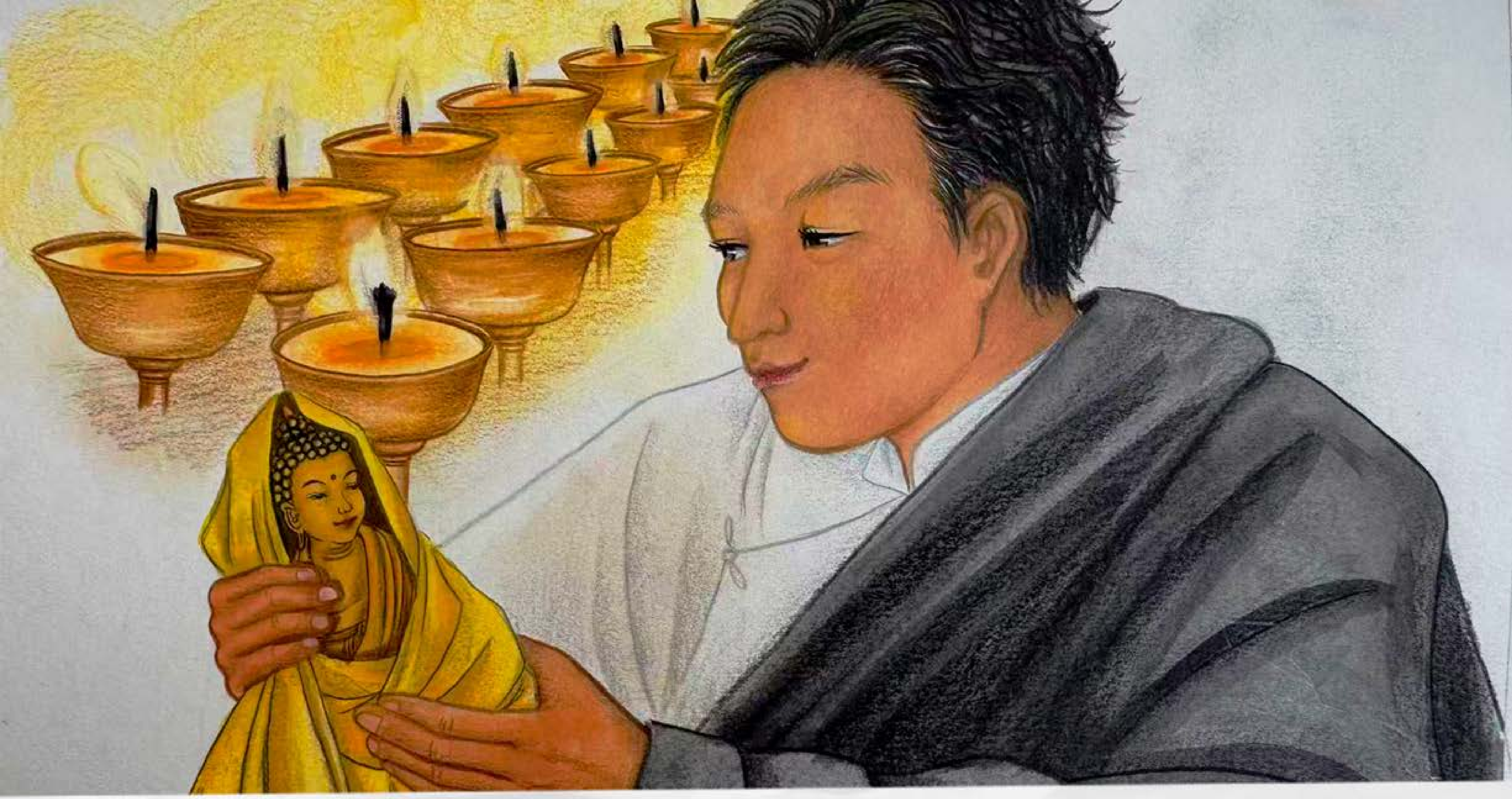

ཉིན་ཤས་ རྗེས་སུ་ཨ་ཕ་སྒྲོ་འཛམ་དབྱངས་ཀྱི་ཁང་པ་སར་ཕྱིན་སོང་། ང་ཁོང་དང་མཉམ་དུ་འཁྲིད་རོགས་ཞེས་ཞུ་བ་བརྒྱབ་ཀྱང་ཉེན་ཁ་ཡོད་རེད་གསུང་ནས་འཁྲིད་མ་སོང་། ངས་ཨ་ཕར་ཁོང་གི་མལ་གཟན་དགའ་མོས་དེ་འཁྱེར་ཡོང་རོགས་ཞུ། ཁོང་གིས་མཆོད་གཤམ་ནང་གི་སྐུ་བརྟན་དང་མལ་གཟན་འཁྱེར་ནས་ལོག་ཡོང་གི་སོང་། དེ་སྐུ་པོ་དང་བཅོག་པ་རེད་འདུག ཡིན་ནའང་ཨ་མས་དེ་བཀྲུས་དགོས་ཟེར།

སྒྲོ་འཛམ་དབྱངས་ལགས་ཀྱི་ནང་མི་ས་ཐག་རིང་པོར་ཡོད་པར་བརྟེན་ཁོང་ལ་རོགས་པ་བྱེད་ཐུབ་ཀྱི་མེད། ངའི་ཨ་ཕ་དང་ཨ་མ་ལགས་ལ་ཁོང་ཚོས་སྐོར་མོ་བསྐུར་ནས་རོགས་པ་བྱེད་རོགས་ཞུས་འདུག

ཉིན་ཤས་རྗེས་ལ་མི་ཁ་ཤས་ཡོང་ནས་རྨོ་འཇམ་དབྱངས་ཀྱི་རྡོ་རྡུག་རྡུག་དེ་ཚོ་གཙང་བཟོ་བྱས་སོང་། དེ་ནང་ནས་མི་ཁ་ཤས་སློབ་གྲྭའི་དཔེ་མཛོད་བཟོ་མཁན་ཡིན་པ་ངོས་འཛིན་བྱུང་སོང་། ཡིན་ནའང་མང་ཆེ་བ་སྔོན་མ་མཐོང་མྱོང་མི་འདུག

གྲོང་ཚོའི་ནང་གི་མི་ཚོས་ཇ་དང་། འོ་མ། རྩམ་པ། ཤ་སྐམ་པོ་སོགས་འཁྱེར་ནས་མཉམ་སྤྱོད་བྱས་པ་ནི་ཡ་མཚར་ལྷར་རེད། མི་གཞན་པ་ཚོ་གོན་ཆས་དང་མལ་གཟན་སོགས་འཁྱེར་ཡོང་འདུག

ག་དུས་ཡས་མཚམས་ཀྱི་ངལ་གསོ་བཏང་ནའང་ང་དང་ངའི་གྲོགས་པོ་ན་གཞོན་ཚོས་ཇ་བླུགས་པ་དང་ཞལ་ལག་ཕུལ་བའི་ཞབས་འདེགས་ཞུས་ཡིན། ང་ཨ་ཕ་དང་ཨ་མ་ལགས་ཀྱི་རྗེ་འབྲམ་ལ་བསྡད་ནས་ཕོང་གཉིས་ལ་རོགས་པ་དགོས་མིན་བལྟས། ཕོང་གཉིས་ལ་རོགས་པ་མི་མཁོ་དུས་ངའི་གཅེན་མོ་དང་གྲོགས་པོ་ཚོ་མཉམ་དུ་རྩེད་མོ་རྩེས་ཡིན།

ཨ་མ་ལགས་སུ་མི་འདི་ཚོག་པར་ནས་ཡོང་ཡིན་མིན་དང་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་ལ་ངོ་ཤེས་ཀྱི་ཡོད་མེད་དྲིས་ཡིན། སྨོ་འཇམ་དབྱངས་མི་ཚོ་ཆ་ཚང་དེར་བསྡད་རེད། ཚང་མས་ངོ་ཤེས་ཀྱིན་རེད། ང་ཆུང་དུས་ནས་ངོ་ཤེས་ཀྱིན་ཡོད། པུ་ལགས་ཀྱི་ཤེས་ཀྱི་རེད། ཁོང་གིས་ནང་མི་ཚོ་དུས་ཡུན་རིང་པོའི་སྔོན་ནས་གནས་སྡོམ་ཚར་བ་རེད། མི་ངོ་ཤེས་དེ་ཚོ་ཁོང་རང་གི་ངོ་ཤེས་ཡིན་པ་མ་ཟད་ཁོང་རང་གཅིག་པོ་བསྡད་ཀྱིན་ཡོད་པ་ཤེས་ཡོད། ཁོང་གི་ཁང་པ་ཞིག་ཡོད་པ་ཤེས་དུས་ལམ་སེང་རོགས་པ་བྱེད་པར་ཡོང་རེད།

ས་ཡོམ་བརྒྱབ་པས་གྲོང་གསེབ་ནང་གི་ཁང་པ་མང་པོར་ཡོག་ཡོད་པ་བརྟེན་ལས་ཀ་མང་པོ་བྱེད་རྒྱུ་ལྷག་ཡོད། སྨོ་འཇམ་དབྱངས་ལགས་ལོ་ན་རྒས་མོས་ཡིན་ཙང་ཐོག་མ་ཁོང་ལ་རོགས་པ་བྱས་པ་རེད།

སྨོ་འཇམ་དབྱངས་ལགས་ཀྱི་ཁང་པ་གཅིག་པོ་མ་རེད་དམ། ཚང་མས་ག་རེ་བྱེད་ཀྱིན་ཡིན་ཞེས་དྲིས།

ང་ཚོའི་སྔོན་ལམ་བརྒྱབ་པ་དང་གཞན་ཡང་ལས་ཀ་མཉམ་རུབ་ངང་བྱེད་དགོས་ཀྱི་རེད། མི་ཚང་མ་རང་ནུས་གང་ཡོད་རོགས་པ་བྱེད་དགོས། ངས་ཁྱེད་རང་གི་གཅེན་པོ་འཁྲིད་ནས་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་ཁང་པ་ལ་རོགས་པ་བྱེད་ཐུབ་མི་ཐུབ་དེ་ཉེན་ཁ་ཆེན་པོ་རེད།

སྨོ་འཇམ་དབྱང་ལགས་ལོ་ན་རྒན་ཆེན་ཡིན་པས་ལས་ཀ་བྱེད་མི་ཐུབ། དེར་བརྟེན་ཁྱེད་རང་ལ་གཅེན་པོས་བལྟ་རྒྱུ་རེད། ཁྱེད་རང་དང་གཅུང་པོ་གཉིས་ཀྱིས་བར་གསེང་སྐབས་སུ་ཞབས་ཞུ་བྱེད་རོགས་གནང་། ཨ་ཁུ་འབྲོག་པའི་འབྲིའི་འོ་མ་ལྷག་པར་དུ་ཞིམ་པོ་འདུག དགོ་ཕོ་མཉམ་སྤྱོད་ཆེད་དུ་འཁྱེར་ཡོང་འདུག ཨ་མ་ཆོས་སྒྲོན་ལགས་ཀྱི་བག་ལེབ་ཡག་ཤོས་བཟོ་ཀྱིན་རེད།

ང་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་དང་གཅུང་པོ་འཚོལ་དུ་ཕྱིན་དུས་ཨ་མས་བཤད་པ་ཚང་མ་དྲན་སོང་། ངའི་བསམ་པར་ཁོང་གཉིས་ཡོང་ནས་བག་ལེབ་དང་ཨ་ཁུ་འབྲོག་པའི་འབྲིའི་འོ་མར་བྲོ་བ་བལྟས་ན་བསམ་སོང་། ངས་བག་ལེབ་དང་འོ་མ་ཁུར་ནས་འགྲོ་དུས་སྨོ་འཇམ་དབྱངས་ཀྱི་གཞས་གཏོང་གིན་གཉིས་ཀ་གད་མོ་བགད་ནས་བསྡད་འདུག

ཉིན་དེའི་དགོང་མོར། རྨོ་འཇམ་དབྱངས་ལ་དགའ་སྟོང་དང་ཚང་མ་ལ་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ལན་མང་ཞུས་སོང་། ཁོང་ལ་མལ་གཟན་དང་། གོན་ཆས། ཁ་ལག་སོགས་མང་པོ་ཡོད། ཉིན་ཤས་ནང་ཁང་པ་ནང་སྡོར་རྒྱུ་རེད། ང་ཁོང་ལ་སྐྱིད་པོ་འདུག ངའི་རེ་བ་ལ་ཁོང་ང་ཚོ་མཉམ་དུ་ཡུན་རིང་བསྡད་ཐུབ་པར་རེ་བ་ཆེ།

ཡིན་དང་ཡིན། ཞེས། ཡང་བསྐྱར་འཛུམ་བག་བསྟན་སོང་། ངས་ཁྱེད་ལ་མཉམ་ལས་བྱེད་པའི་སྐྱིད་དང་། ཁྱེད་རང་གི་གླང་ཆེན་གྱི་
སྐྱིད་དྲན་གསོ་གྱི་འདུག་གམ། ཉི་མ་གཅིག་ང་ཤིང་ནགས་ལ་འགྲོ་དུས་གླང་ཆེན་ཐུག་སོང་།

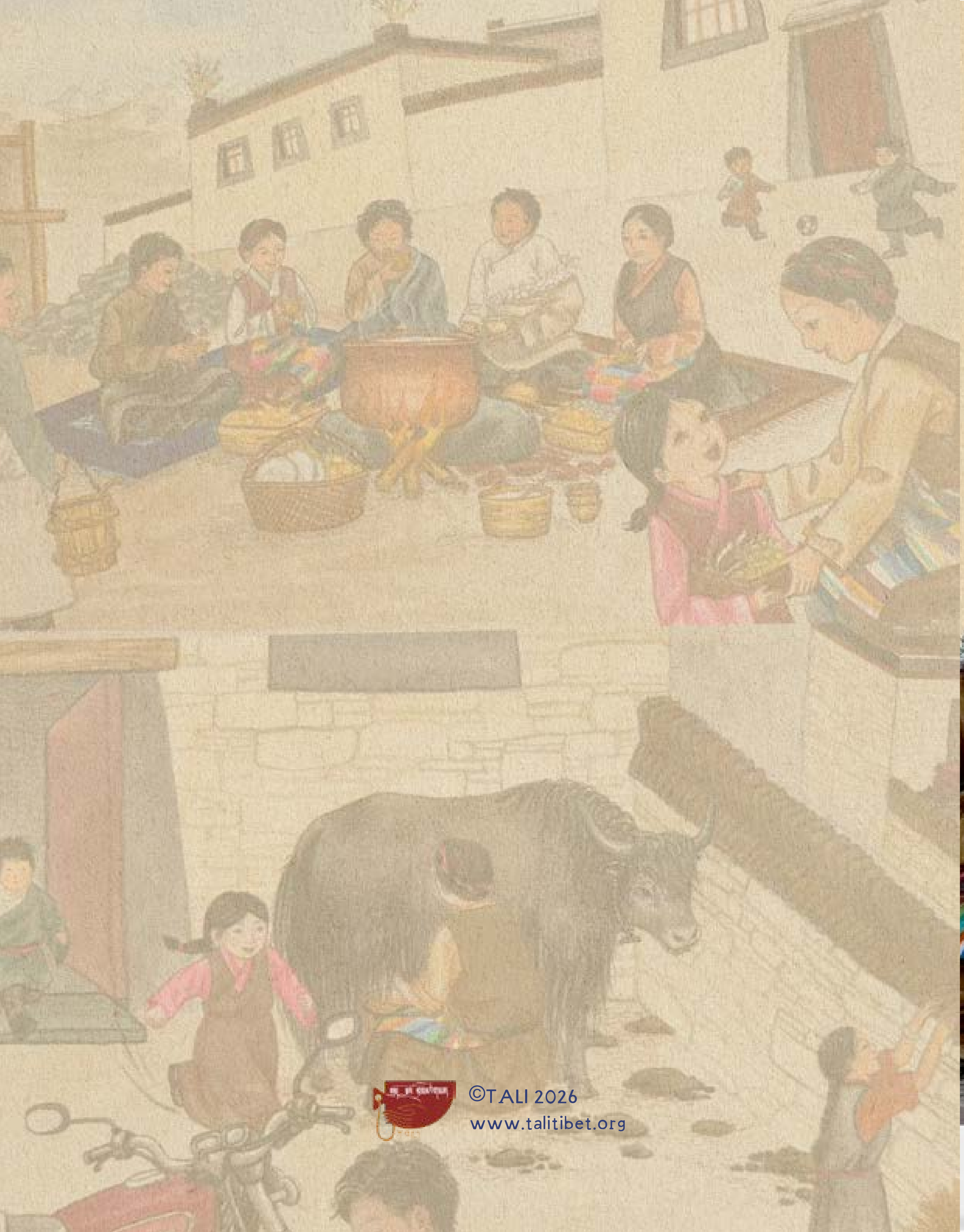

©TALI 2026
www.talitibet.org

My Community Works Together

Lekey Leidecker

Illustrated by Kulha

Tibetan Women Authors Series

My Community Works Together

Lekey Leidecker

Translated by Drukthar Gyal
Illustrated by Kulha
Book design by Tenzin Tsepel

Text ©2026 by Lekey Leidecker
Illustrations ©2026 by Kulha

All rights reserved.

©TALI 2026
www.talitibet.org

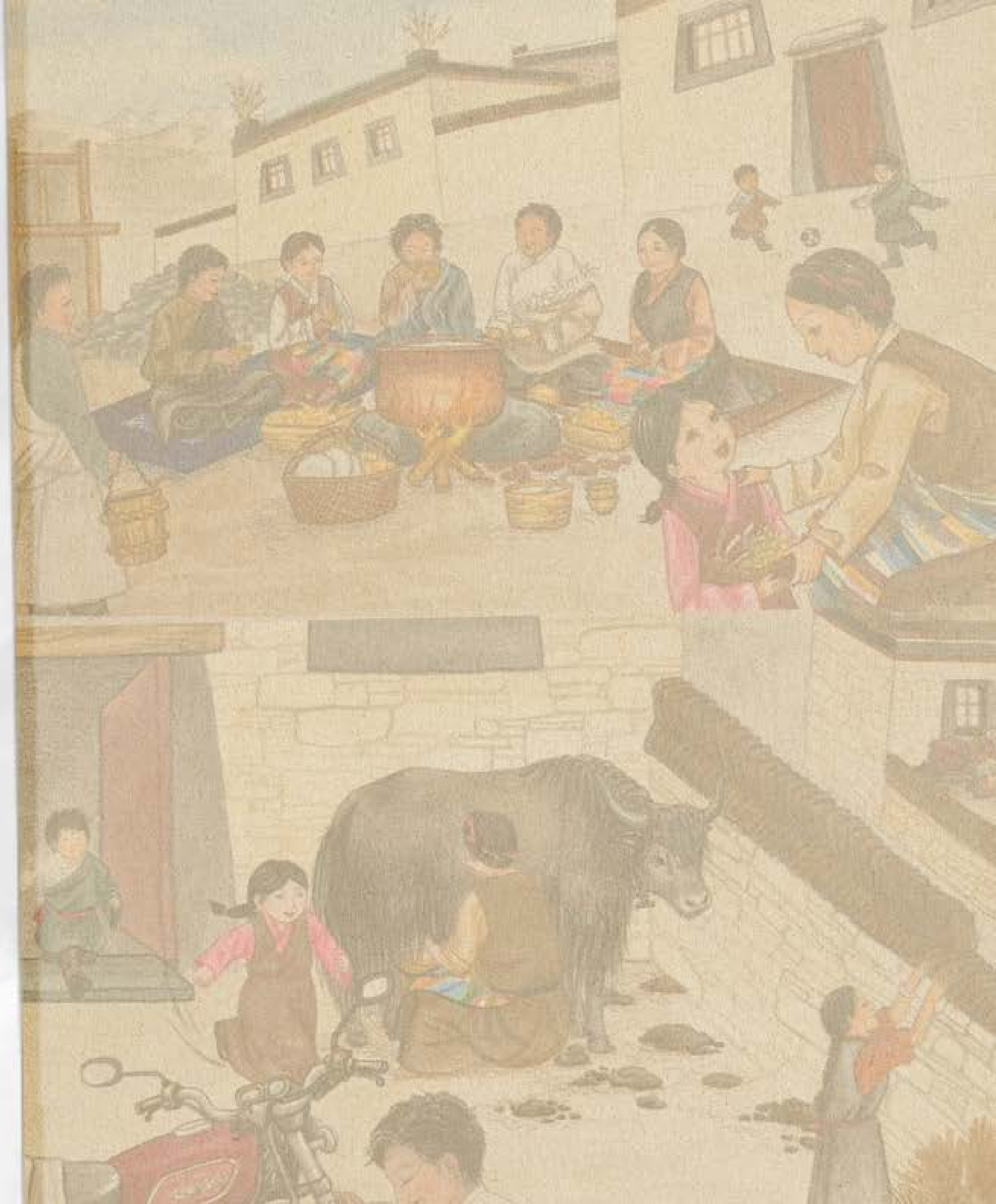

I am Tashi. I live here in the valley with my parents, my sister, my baby brother, and our yak. We grow our food; we make butter and cheese from our dri.

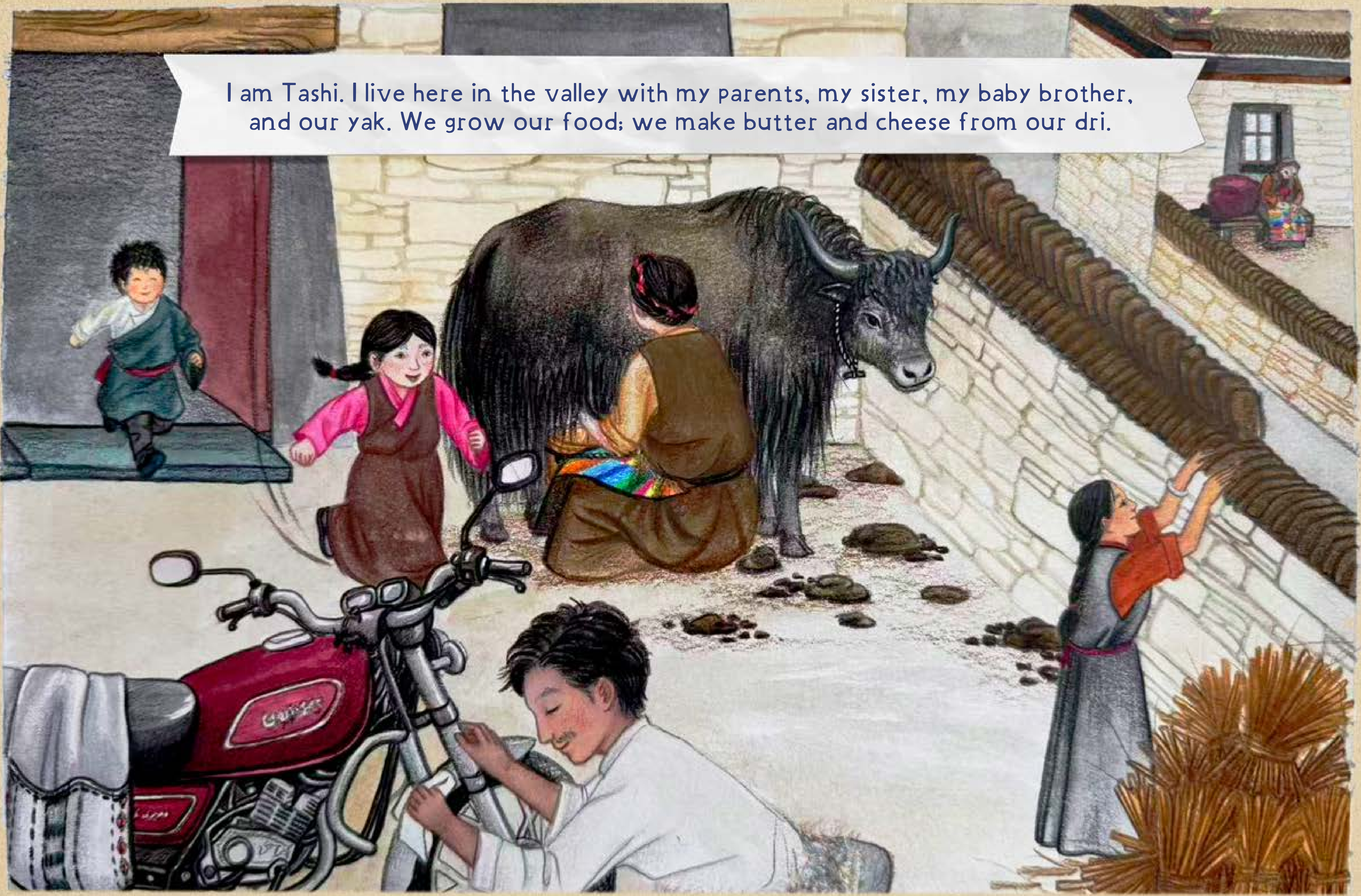

Mo Jamyang lives nearby, by the stream where our yak sometimes drink in the summers. My Amala sends me to deliver tsampa, bread, and tea for her in the mornings. Her family lives far away, so I help her video-call them. I sit beside her at her choesham while she prays. She gives me candy, dried fruits, and sometimes shakampo when I go home. She tells me to be kind to my parents. Mo Jamyang asks about my studies, and even though her hands ache sometimes, she braids my hair. My favorite is when she tells me stories.

Before I leave, I pour her more tea. I help her sit down and wrap her favorite blanket around her. I bring her prayer wheel and massage her hands so they don't hurt. I make sure her fire is burning well. I always smell the smoke rising from her chimney as I walk home.

In the winter, something happened that had never happened before.
I was walking home from visiting Mo Jamyang,
thinking about the wonderful stories she had
told me when I felt the ground tremble.

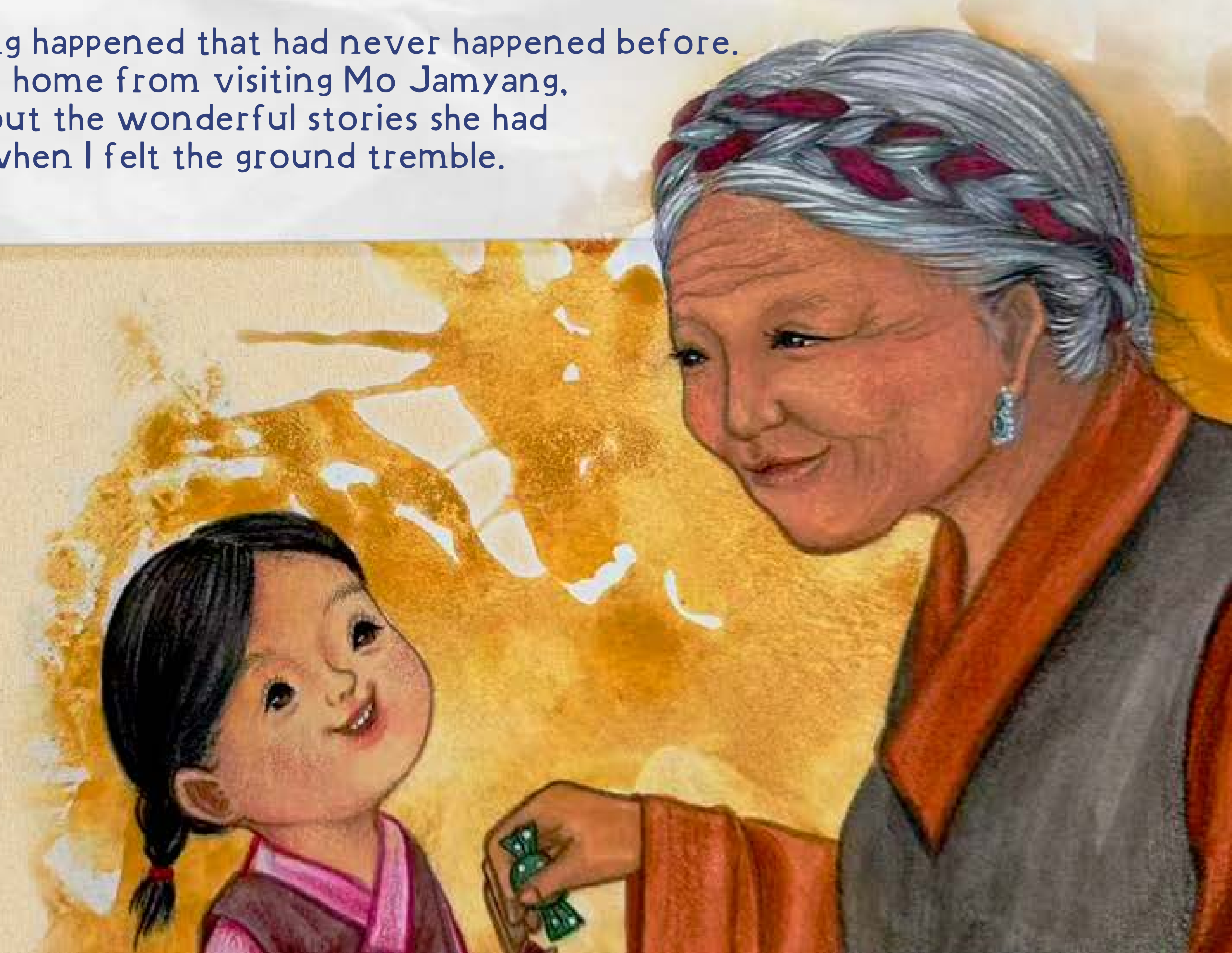

I thought that it must be the elephant from Mo Jamyang's story. Who else but a creature with legs like tree trunks could make the whole ground shake? I looked around wildly, thinking I might see one for the first time.

But the elephant in the story had been gentle and wise, and the shaking got worse. Birds cried out and flew into the sky. I thought I heard someone calling my name. But I couldn't move. I kept still and recited prayers to every deity I knew to keep my family and Mo Jamyang safe.

I don't know how much time passed, but the shaking finally stopped. I opened my eyes when I heard Apa shouting my name. I didn't realize I'd closed them. Apa rushed toward me on his motorcycle, hoisting me in front of him, and we sped back to Mo Jamyang's. I thought again about the elephants from the stories - it looked like her house had been trampled by a herd of them. The roof was on the ground, and stones were scattered everywhere. When I saw her, thoughts of everything else left my mind.

She was standing outside. She was safe, but tears rolled down her cheeks. I began to cry too- the warm stove, her favorite seat, her choesham were covered in dust and rocks.

"Come, come Mo Jamyang!" Apa cried. "It's not safe! Let's go to my house." And we rushed home.

Amala was outside the gate with my sister and baby brother. Even though our house was still standing, my parents told us to stay far away. They explained that there had been a strong earthquake, and it wasn't safe to go back into the house, or to Mo Jamyang's collapsed house. Amala told me that Mo Jamyang would be staying with us.

They spread out a blanket that had been in Apa's car for Mo Jamyang to sit on and built a fire outside. My parents were both on the phone, talking very quickly and rushing around. Mo Jamyang started crying again, so I hugged her and didn't let go for a long time.

My brother began crying, so I let go of Mo Jamyang and took him from Amala. I brought him over to Mo Jamyang, and he began to smile as she sang us all some songs. I thought she looked a little happier.

My parents stayed on the phone all day. Many adults came to drop off food and water or to collect and take it to other people who needed help. Finally, someone checked that it was safe to go back inside our house.

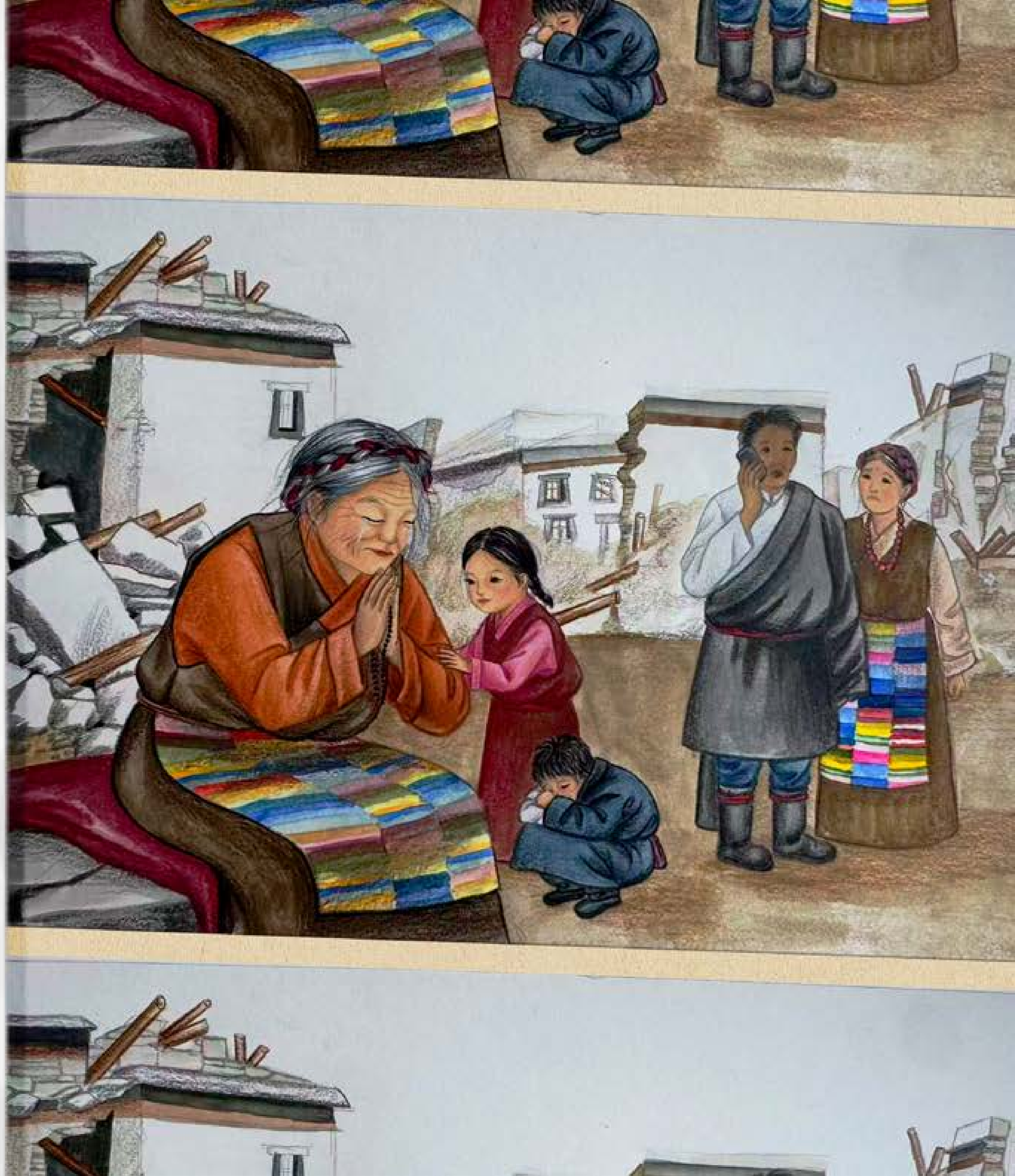

I liked having Mo Jamyang stay with us. Like before, I brought her bread, tea, and tsampa in the mornings, and I got to hear her praying in the mornings. She even braided my hair. But I could tell she was still sad. I missed walking to her house, missed the smell of her chimney. I didn't ask her to tell me stories, even though I missed those most of all.

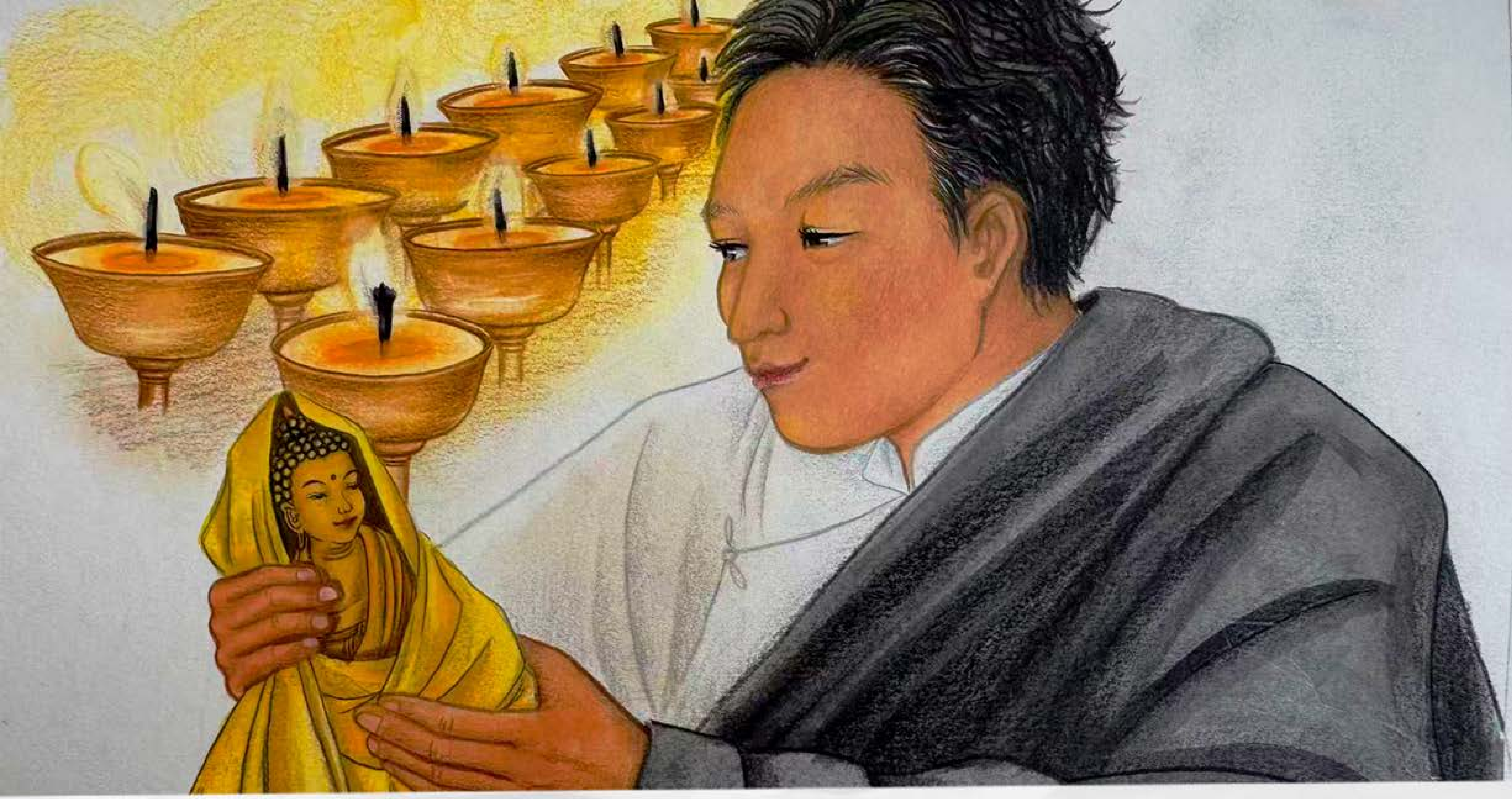

After a few days, my Apa went to Mo Jamyang's house. I begged him to let me go too, but he said it wasn't safe. I asked if he could bring her her favorite blanket. He returned with the statues from her choesham, and her blanket! It was gray and dirty, but Amala said she would wash it.

Mo Jamyang's family couldn't come to help, because they live so far away. They asked my Apa and Amala to help them send money to Mo Jamyang.

A few days later, several people came to help clear the rubble of Mo Jamyang's house. I recognized some of these people who had built the library building in my school, but there were many whom I had never seen before. There were others from the village who brought things to share. Some people brought tea, milk, tsampa, butter, and shakampo like they would during Losar. Other people brought blankets and clothes. Whenever the adults took a break from work, my friends and I ran around pouring tea and serving food. I made sure to stay close to Amala and Apa to see if they needed help. If they didn't, I played with my sister and friends.

I asked my amala where all of these people had come from and if they knew Mo Jamyang. She told me: "Mo Jamyang has lived here her whole life. Everyone knows her. I knew her when I was a girl. So did Apa. Her family moved away a long time ago, so people knew she was by herself, and when everyone found out about her house, they wanted to help. The earthquake hit many peoples' homes in many villages, so there is a lot to do. But Mo Jamyang is the oldest, so we want to help her first."

"It isn't just Mo Jamyang's house?" I cried. "What will everyone do?"

"We can pray, and the other thing we can do is work together. Everyone can help in their own way. I can't carry your brother while I'm working in Mo Jamyang's house, it's too dangerous. Mo Jamyang is too old to work, so she is watching your brother. You and your friends are serving us when we take a break. Aku Drakpa's dri had especially delicious milk this year, so he brought some to share. Ama Choedon makes the best bread, so she brought some for everyone."

I walked to find my brother and Mo Jamyang, thinking of everything Amala had told me. I thought maybe they should try some of the bread and milk. When I brought it to them, Mo Jamyang was singing a song to my brother, both of them smiling.

At the end of the day, Mo Jamyang smiled whole heartedly and thanked everyone over and over again. She had a large pile of blankets, clothes, and food. In a few days, she could move back to her house. I was happy for her, but I wished she could stay with us even longer.

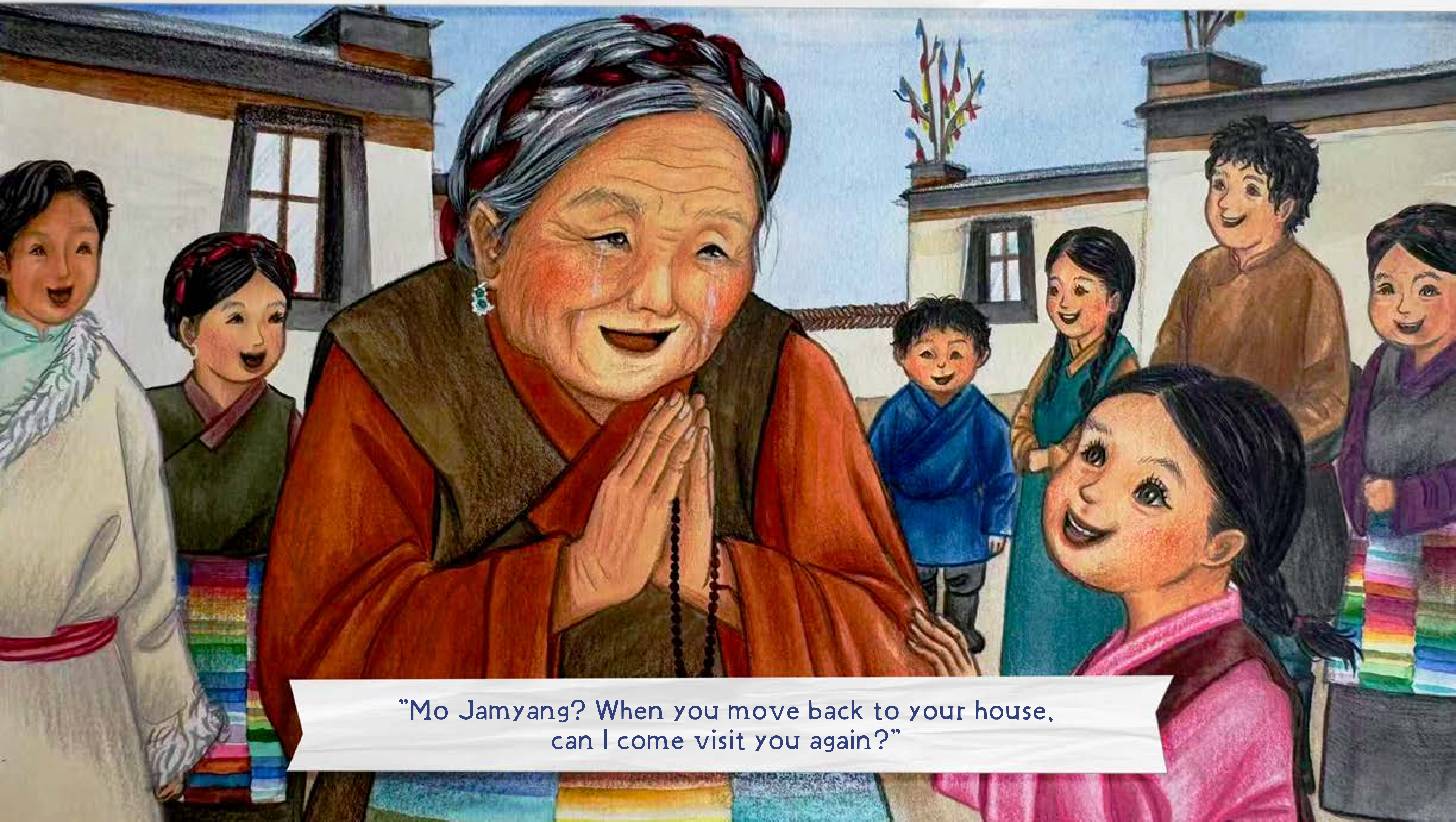

"Mo Jamyang? When you move back to your house, can I come visit you again?"

"Of course," she said, and smiled again. "I will tell you a story about working together. Remember the story of the elephant? Well, one day as he walked in the forest, he met a monkey."

©TALI 2026
www.talitibet.org